

РЕШЕНИЕ

№ 1267

гр. София, 22.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 05.10.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на
прокурора С. Димитров, като разглежда дело номер **5004** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - чл.228 от
Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ от
Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от [фирма], с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК],
срещу решение от 30.03.2012г., постановено по н.а.х.д. № 2452 по описа за 2012 г.,
Софийски районен съд (СРС), НО, 99-ти състав. С решението съдът е потвърдил
Наказателно постановление (НП) № 2218-0364 от 15.08.2011 г., издадено от Заместник
директор на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите
(НАП) - С., с което на [фирма], за извършено нарушение по чл.3, ал.3, т.1 вр. с чл.2,
ал.2 от Наредба Н-8 от 29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за
подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при
тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (Наредба Н-8/2005г.) вр. чл.5, ал.4, т.2
от Кодекса за социално осигуряване (КСО) е наложена имуществена санкция в размер
на 500,00 лв. (петстотин лева), на основание чл. 355, ал. 1 от КСО.

Касаторът сочи, че решението е постановено при нарушение на закона поради
неправилното му прилагане, както и че при постановяването му е допуснато
съществено процесуално нарушение – „привидна мотивировка, водеща до пълна
липса на мотиви“. Счита, че случаят е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН
(вр.чл.93, т.9 от Наказателния кодекс). Признава, че със закъснение е подал

декларация обр. 6 към чл.2 от Наредба № Н-8/2005г. за окончателните осигурителни вноски върху трудовите възнаграждения на работниците и служителите, работещи по трудово правоотношение за месец април 2011г. Твърди обаче, че независимо от това закъснение, „дължимите по тази декларация осигурителни вноски са начислени и внесени в срок в бюджета“, както и че „няма разминаване между декларираните осигурителни вноски и действително внесените такива в бюджета“. Счита, че районният съд, като не е обсъдил събраните доказателства в подкрепа на горните твърдения, е издал едно немотивирано решение, в което неправилно е приел, че случаят не е маловажен.

Ответникът – ТД на НАП, чрез юрисконсулт К. в съдебно заседание оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и счита, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, IV-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление.

Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Фактическата обстановка е установена правилно от СРС и се възприема от настоящия състав, а тя се свежда до следното:

При извършена проверка от орган на НАП на 14.07.2012г. е установено, че жалбоподателя, в качеството на работодател, не е подал в срок декларация обр. 6 по Наредба № Н-8/2005г. за месец април 2011г. Срокът за подаването ѝ е бил 31.05.2012г. За това нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), срещу който жалбоподателят не е направил възражения. Въз основа на акта е издадено НП. Пред СРС жалбоподателят е представил вносни бележки за внесен ДО, ДЗП и ЗО. От тях обаче съдът не може да направи извод, а и не е предмет на настоящото дело, дали посочените в тях суми съответстват на дължимото и на това, което е следвало да се отрази в декларацията.

Правилни са изводите на въззивния съд, че НП и АУАН са издадени от компетентни органи в кръга на предоставените им правомощия и че административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Противно на изложеното в касационната жалба, СРС е обсъдил възраженията на жалбоподателя за прилагането на чл.28 от ЗАНН, но е счел, че случаят не е маловажен. Настоящият съдебен споделя доводите на СРС, основани на това, че

нарушението е от вида на формалните, от което следва, че възникването или не вреда от него не е елемент на самото нарушение. С извеждането на вредата извън фактическия състав на нарушението законодателят предварително е определил нарушението като такова с определена значителна обществена опасност. С неподаването в срок на съответната декларация се засягат се важни обществени отношения по общественото осигуряване, потенциално застрашени са осигурителните права на служителите/работниците на жалбоподателя. В този смисъл неотнормимо е наведеното от касатора обстоятелство, че дължимите вноски, за които не е подадена декларация са внесени.

Все пак формалният характер на нарушението не е абсолютна пречка във всеки конкретен случай да се прави преценка дали същият е маловажен или не. Направената такава конкретна преценка за липса на маловажност от въззивния съд настоящият състав намира за изцяло правилна – съдът е отчел наред с формалния характер на нарушението и обстоятелството, че просрочието за неподаване на декларацията е около месец и половина и нормата на чл.28 от ЗАНН вр. чл.93, т.9 от НК не може да намери приложение.

По отношение на размера на наложената имуществена санкция – същата правилно е наложена в минимален размер с оглед това, че нарушението е за първи път.

С оглед всичко по-горе настоящият състав намира, че решението на СРС е правилно, не страда от наведените в жалбата касационни основания. Жалбата е неоснователна, а решението следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.03.2012г., постановено по НАХД № 2452 по описа за 2012г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: